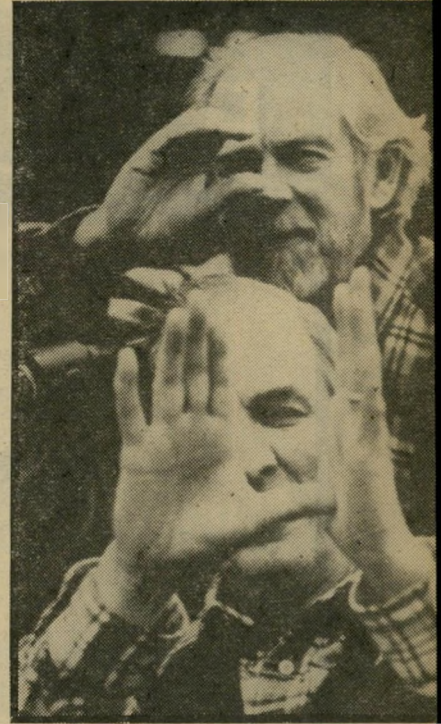

קולנוע

סרטים

מחיי מאריונטות

בחלק הראשון של סצינות מחיי נישואין מופיעות שתי דמויות זעומות והרסניות. להן קראתי פטר וקאתרינה. מן הדין היה להקדיש להן אז יותר מקום. אלא שיהיה ומאריאן מילאו אז את כל החלל הפנוי, ועל כן נכפתה עלי שתיקה בכל הנוגע לבעיותיו של זוג מעורער זה. בחסרית

אינגמר ברגמן וסבן ניקוויסט
הבמאי והצלם

אחר שכתבתי, ואשר לא עלה יפה בסופו של דבר, הופיע סיפורם של פטר וקאתרינה כאחד מתוך כמה נושאים משולבים זה בזה. תוכנית ההסרטה נפלה למים, אבל שניים אלה סירבו לרדת למצולות. הם חזרו והופיעו בעקשנות בתוך כל תוכנית

פיטר גרמן (השחקן רוברט אטוורן) — הבעל הנורמלי שהפך רוצח פתולוגי ב"חיי מאריונטות" כולם המומים מן הקורה להם

חדשה שרקמתי. סצינות החלו לקבל צורה. עכשיו חיי מאריונטות הפך להיות עובדה קיימת.

במילים אלה נפתחת ההקדמה של אינגמר ברגמן לחסרית סרטו החדש ביותר, מחיי מאריונטות. שיוצג בקרוב בישראל. בדרך זו הוא קושר את הסרט למה שעשה קודם לכן, ועוסק בפעם נוספת בשטח המסריד אותו לאחרונה בצורה עיקבית. כי לסרט החדש אפשר היה לקרוא, בלי לחטוא לאמת, "עוד סצינות מחיי גישור אין". נדמה, שלצורך זה הפשיט הבמאי השוודי עוד יותר את סיגנונו, הפך אותו קאמרי עד כדי קיצוניות, כאשר הוא אינו מש אף לרגע מן הנושא המרכזי. מבחינה חזותית, זה יכול להזכיר סרט

פיטר מדמה לעצמו שהוא רוצח את אשתו קאתרינה (כריסטיין בורגר) עוד סצינות מחיי נישואין

היצאנית קה (ריטה רוסק)
קצר במוח האדם

קודם משלו, שלא הוצג מעולם בארץ, הפולחן, בקירבה היתרה של המצלמה לדמויות, בהיעדר כמעט מוחלט של רקע חזותי, בהתרכזות הקיצונית בפני השחקנים, תמונות נמוגות לתוך מסך לבן, כמ בפרסונה, והסרט כולו הוא שחור לבן, פרט לשתי סצינות-מפתח, שאחת מהן, סצינת הפתחה, מראה את הגיבור רוצח יצאנית.

הכותב ההרסני. בתוכנו — שקוע הסרט עמוק בתוך עולמו של ברגמן. השאלה המופיעה לכל אורך הסרט היא, כדברי הבמאי: "מה גורם לאותו קצר במוח האדם, שמעביר אותו על דעתו, גם אם מדובר באיש הנראה מאוזן ושקול לגמרי בהתנהגותו? בפנים אל פנים ניסיתי להתיי מודד עם נושא דומה, אלא שהפעם הכוח ההרסני אינו מופנה כלפי פנים, אלא כלפי חוץ, אל אדם זר."

הסרט כולו בנוי כמעט כמו עבודתי מחקר תעודית. אחרי הרצח בהתחלה, ותמך נות הגיבור המאושפז במוסד לחולי-נפש

ג'קי צ'אן: יורשו של ברוס לי

הסרט לא תבינו הרבה יותר. אנשים הולכים בו לעשות משהו, אבל הסרט שוכח לומר אם הגיעו אייפעס. דמיון יות מופיעות ונעלמות לפי הצורך ולא לפי העלילה. סקי-נים שממלאים כיכר שלמה, כדי לראות התגוששות ראווה תנית, לא יילכו בעיקבות המתגוששים לתוך אולם קולנוע ריק, פשוט משום שהדבר אינו מסתדר לבמאי. למען האמת, זה נראה כאילו כאן הוסרט סרט ארוך ומפורט הרבה יותר, אבל כשהוחלט להביא אותו לממדים מיס-חריים, העדיפו להוציא את קיטעי העלילה, כדי להשיג איר את המכות בשלמותן. צריך להודות שהמכות הן אמנם משעשעות מאוד, בעיקר כאשר צ'אן קטן-הקומה מכה בנוש-יבשר ענקיים ביעילות של צרעה המחסתלת דובים. מי שאינו מבקש יותר, יבוא על סיפוקו המלא.

לולינות

עליזה

אגרופים מצחיקים (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) — ג'קי צ'אן, כך טוענים באמריקה, עתיד

לרשת את ברוס לי. אבל להבדיל מן האליל ההונגקונגי, שלקה את עצמו ברצינות מחרידה, צ'אן עתיד להפוך את מלאכת הקונגפו לפארודיה מצחיקה, מן הסוג שהגוש על קצה המזלג ב"סרט מטוגן".

כך לפחות מבטיחים המומחים. אבל כדי שישג את מטרתו, כדאי יהיה שימצא לעצמו צוות שיתייחס אליו קצת יותר ברצינות מאשר הצוות שעשה את "אגרופים מצחיקים". הכוונה אינה שיעמידו אותו במרכזן של דרמות, אלא שידאגו לבנות סיפורים קצת יותר מוצלחים מסביב למעשי הלולינות העלזים שלו, כדי שתהיה גם מיסגרת למחלומות האקרובטיות, ולא רק אפקטים קוליים מהד-הדים ברקע.

הצמד רוברט קלאוז (במאי) ופרד ויינטראוב (מפיק), שעבדו גם על הלהיט הגדול ביותר של ברוס לי, "הדרא-קון", מציג כאן את צ'אן כבנו השובב של מיסעדן סיני, שמסרב לשלם דמי-חסות למאפיה, אבל עם זאת גם מתנגד לתגובה בכוח נגד העולם התחתון. הן, שמוא חסיד נלהב של שיתות הלחימה הסיניות, שאותן הוא לומד אצל דודו, הכיבשה השחורה של המישפחה, אינו יכול להתאפק, כאשר באים הביירוונים להכות את אביו. תוך כמה תנ"עות אלגנטיות ומהירות מאוד הוא מפור אותם על פני סימטה שלמה.

מכאן שואל הסרט את הנושא החביב על קלינט איסט-ווד, ומתחיל לדבר על אליפות ההתכתשות של ארצות-הברית. צ'אן החביב הופך לנציג העדיף של הבוס המקומי, גם זאת משום שאותו בוס חטף את כלת אחיו. משהו לא ברור כאן? לא חשוב, גם אם תראו את